

ဇေယန (ရာမည)

အောင်မြင်စွာ နှင့်

စတူဒီယို



"ကျလိ ကျလိ ကျလိ"

အရိပ်အဝါသ ကောင်းကောင်း နဲ့ အုပ်ဆိုင်းနေတဲ့ ညောင်ပင်ပေါ်ကနေ အော်နေတဲ့ စာကလေး နှစ်ကောင်ရဲ့ အသံကြောင့် အပင်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်က အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဘာတွေထူးခြားလို့ လဲ စာမောင်နဲ့ "

ဆံပင်ကိုသေသပ်စွာဖီးထားပြီး ယောဂီအင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့ အောင်မြတ်သာရဲ့ စကားကြောင့် သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ နားနေတဲ့ စာကလေးနှစ်ကောင်က အဆိုပါ လူငယ်ရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို ဆင်း လာပြီး တကျိကျိနဲ့ ပြောပါလေရော။

အတန်ကြာ ပြောပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ တောင်ဘက် အရပ်ဆီကို ပျံထွက်သွားကြတယ်။ စာကလေး နှစ်ကောင်ပျံထွက်သွားတော့ အောင်မြတ်သာက သက်ခိုင်ကို ကြည့်ပြီး

" ခုနက စာမောင်နဲ့က ဒီဘဝပြီးတာနဲ့ လူပြန်ဝင်စားကြတော့မှာ သူတို့ နဲ့ ငါက အတိတ်ဘဝက ရေစက် ရှိခဲ့ဖူးတယ် ဒါကြောင့် အခုသွားမည့် နေရာရဲ့ လမ်းစကို လာပြောပြသွားတာ"

" ဆရာပြောတဲ့ လမ်းစဆိုလို့ လိုက်ကြည့်နေတာ အခုထိတော့နဲ့ တူတာဆိုလို့ မတွေ့သေးဘူး ခြုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းတွေ လောက်ပဲ မြင်ရသေးတယ်"

သက်ခိုင်ရဲ့ စိတ်ပျက်တဲ့ လေသံကြောင့် အောင်မြတ်သာ ပြုံးလိုက်

ပြီး

"ခဏနေ တွေ့ရတော့မှာ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့ မမြင်နိုင်ဘူး သမထ အစွမ်းနဲ့ ကြည့်ရလိမ့်မယ် ဒါကြောင့် စိတ်ကို တည်ငြိမ်သမျှ တည်ငြိမ်အောင် ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားထားပါ"

သက်ခိုက်လဲ အခြေအနေကို သဘောပေါက် သွားပြီး ဘာမှ မပြောတော့ပဲ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားဖို့ ကြိုးစားရင်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်တယ်။

အချိန် အနည်းငယ်ကြာတော့ အရာအားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားပြီး အပ်ကျရင်ပင် ကြားနိုင်တဲ့ အထိ သမာဓိ အားက ကောင်းလာခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်

"သက်ခိုင် အချိန်ကျပြီ သွားကြရအောင်"ဆိုတဲ့

ကြည်လင် အေးမြတဲ့ အသံတစ်ခုက သက်ခိုင်နားထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်

။

သက်ခိုင်လည်း အာရုံကို စုစည်းထားပြီး မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သစ်ပင်တွေ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတယ်။

သိပ်မကြာခင်အချိန်က ပြောင်သလင်းခါနေတဲ့ ကွင်းပြင်နေရာမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတဲ့ တောအုပ်ကို မြင်တော့ အံ့သြစွာနဲ့ အောင်မြတ်သာကို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်

"ဘယ်လိုလဲ သက်ခိုင် အံ့သြနေပီလား ဒါက သာမန်လူတွေ မမြင်နိုင်တဲ့ အရာတွေထဲက အသေးအမွှား တစ်ခုပဲ အခုတောထဲကို ဝင်ရအောင် အထဲမှာ တို့ ကိုကြိုမယ့် သူတွေ ရှိနေတယ်" လို့ ပြောပြီး တော

ထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်တယ်။

အရှေ့ကနေ ထွက်သွားတဲ့ အောင်မြတ်သာ နောက်ကို သက်ခိုင် အသာလိုက်သွားခဲ့တယ်။ တောအုပ်ထဲကို စဝင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ပဲ ကျောတစ်ခုလုံး စိမ့်နေအောင် အေးသွားသလို ခံစား လိုက်ရတယ်။

တောလမ်းသွယ် တစ်ခုထဲကို ချိုးဝင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ လူငါးဖက်စာလောက် ရှိတဲ့ ပျဉ်းကတိုးပင် အောက်မှာ မှိုငြင်တွေစွာ ထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီ လူတွေက အောင်မြတ်သာတို့ ကို မြင်တော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ထလာပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဖို့ အလုပ် ပျဉ်းကတိုးပင် အရိပ်ထဲကနေ ခိုင်းလိုလို ဖန်ပြန်လိုလို အရာတစ်ခုက အလိုလို ပေါ်လာပြီး အောင်မြတ်သာနဲ့ အပင်အောက်က လူတွေကို ခြားထားလိုက်တယ်။

အောင်မြတ်သာက အပင်အောက်က လူတွေရဲ့ ခြေဟန် လက်ဟန်တွေကို ကြည့်ပြီး နားလည်တဲ့ သဘောနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သက်ခိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ အပင်တွေရဲ့ အောက်ခြေတိုင်းမှာ ချုပ်ခံထားရတဲ့ လူတွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ လူတွေက အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေကို အားကိုးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေကြတယ်။

အောင်မြတ်သာလည်း တောထဲကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝင်သွားခဲ့ပြီး ပျဉ်းမ နှစ်ပင် ပူးကပ်စွာ ပေါက်နေတဲ့ နေရာရောက်တော့ သက်ခိုင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲကို ရုတ်တရက် လွင့်တက် သွားတယ်။ သက်ခိုင်နဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာ ပဲ အောင်မြတ်သာပါ လေထဲ မြောက်တက် သွားတယ်

။

အဲဒီအချိန်မှာ ပျဉ်းမပင်နှစ်ပင်ရဲ့ အလယ်ပင်စည်က လိပ်ကာ ဆွဲဖွင့်

လိုက်သလို ကွဲထွက် သွားပြီး အထဲကနေ ဝတ်စုံ အနီရောင် တောက်
တောက်ကို ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့အ
နောက်မှာ တော့ လက်နက် ကိုယ်စီ ကိုင်ထားတဲ့ မိန်းမ ကိုယ်ရံတော်
တွေ လိုက်ပါလာခဲ့တယ်။

သက်ခိုင်ကလေထဲကနေ အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

" သင်ကဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့ ကို ဖမ်းထားတာလဲ "

"ငမိုက်သား တိတ်လိုက်စမ်း ငါ့နာမည်က စက္ကဒေဝီ ဒါက ငါ့နေရာ
ကို ကျူးကျော်လာတဲ့ သူတွေအတွက် ငါ့ရဲ့ ဆုလာဘ်ပဲလို့ မှတ်ထား ငယ်
ကျွန်တို့ ဒီငမိုက်သား နှစ်ယောက်ကို အပင်တွေ အောက်မှာ ချုပ်ထားလို
က် "

အောင်မြတ်သာက စက္ကဒေဝီကိုကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောပဲ ငြိမ်နေ
တော့ သက်ခိုင် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

"ဆရာ ဒီအတိုင်း အဖမ်းခံ လိုက်တော့မှာ လား တစ်ခုခုလုပ်ပါဦး"

သက်ခိုင်က လေထဲမှာ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အောင်မြတ်သာကို လှမ်း
ပြောပေမယ့် အောင်မြတ်သာက မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ငြိမ်နေခဲ့တ
ယ်။

ခဏနေတော့ အောင်မြတ်သာနဲ့ သက်ခိုင်ကို နေရာခွဲပြီး ချုပ်ထား
လိုက်ကြတယ်။ အောင်မြတ်သာကတော့ ချုပ်ခံထိတဲ့ အပင်အောက်
ရောက်တာနဲ့ လုံးဝမလှုပ်တော့ပဲ တင်ပုလွင်ခွေ ထိုင်ကာ တရားစမှတ်
ပါလေရော။

သက်ခိုင်လဲ အပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မယ် ဆိုပြီး အင်းစမတွေ
ကို လွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်ဖို့ အလုပ်

" မလုပ်နဲ့ ဦး သက်ခိုင် အချိန်မကျသေးဘူး ငါ့အမိန့်မရပဲ ဘာမှ မလုပ်ပဲနေပါ " ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အောင်မြတ်သာ အသံကြောင့် သက်ခိုင်လဲ လွယ်အိတ်ကို ပြန်လွယ်လိုက်ပြီး တရားထိုင်မှတ် နေလိုက်တယ်။

တရားမှတ်နေရင်း အချိန် ဘယ်လောက် ကြာသွားတယ် မသိဘူး။ ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ သူတွေရဲ့ အသံကြောင့် တရား မှတ်နေရာကနေ အသိပြန်ဝင် လာတယ်။

သက်ခိုင် မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်မြတ်သာက အချုပ်ခံထားရတဲ့ အပင်အောက်မှာ မရှိတော့ပဲ အခြား အပင်အောက်ကို ရောက်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

အောင်မြတ်သာက ရောက်နေတဲ့ အပင်အောက်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေပြီး ခဏနေတော့ ချုပ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်ပေါ်မှာ ခြောက်ကွက် အင်းတစ်ခုကို ရေးလိုက်တယ်။